

اثربخشی کلینیکال‌تدریس در محیط متاورس بر مهارت‌های ارتباط درمانی دانشجویان پرستاری

نویسندگان: فرشته قاسمی، زهرا خلیل‌زاده فرسنگی، تکتم معصومیان، سمانه فلاح کریمی

دانشگاه علوم پزشکی زاهدان؛ دانشکده پرستاری دانشگاه علوم پزشکی کرمان؛ دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تربت‌حیدریه

ایمیل نویسنده مسئول: sfallah084@gmail.com

مقدمه و هدف

کسب مهارت‌های ارتباط درمانی نیازمند تمرین مستمر در شرایط واقعی است؛ اما دسترسی به بیماران با ویژگی‌های مختلف همیشه ممکن نیست. محیط متاورس امکان تجربه تعاملی با آواتارهای بیمار را فراهم می‌کند.

هدف: ارزیابی اثربخشی کلینیکال‌تدریس در محیط متاورس بر مهارت‌های ارتباط درمانی دانشجویان پرستاری

مواد و روش‌ها

نیمه‌تجربی
مقایسه گروه مداخله و کنترل

۷۸ دانشجو
دانشجویان پرستاری

۴ جلسه ۶۰ دقیقه‌ای
گروه مداخله در محیط Metaverse Virtual Clinical Ward

گروه کنترل
تنها روش نقش‌آفرینی کلاسیک

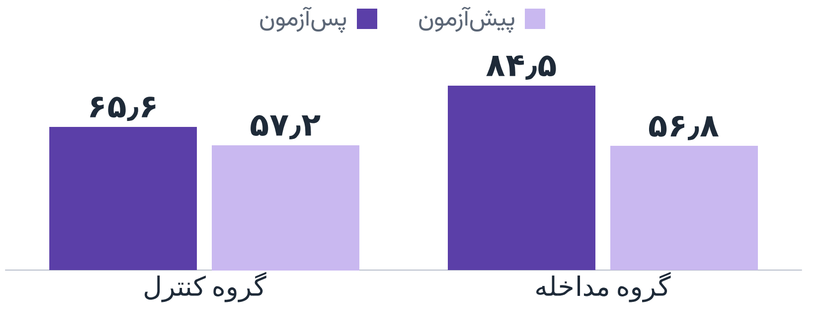
سناریوهای ارتباطی؛ بازخورد مربی + هوش مصنوعی: لحن، همدلی، انتخاب کلمات و تماس چشمی

- مصاحبه با بیمار مضطرب
- آموزش ترخیص بیمار قلبی
- گفت‌وگو با همراه خشمگین
- ارتباط با بیمار دچار درد شدید

ابزار و تحلیل: پرسشنامه TCSQ (پایایی ۰٫۹۰ = α)؛ تحلیل داده‌ها با نرم‌افزار SPSS-26

یافته‌ها

میانگین نمره ارتباط درمانی (TCSQ) پیش و پس از مداخله

انحراف معیار: مداخله ۹٫۳ و ۸٫۱؛ کنترل ۸٫۹ و ۷٫۵

درصد افزایش نمره در گروه مداخله

گروه مداخله (پیش و پس)	گروه کنترل (پیش و پس)	اختلاف بین‌گروهی	رشد نمره گروه مداخله
P < 0.001	P = 0.03	P = 0.001	۴۹٪

نتیجه‌گیری

کلینیکال‌تدریس در محیط متاورس موجب ارتقای قابل‌توجه مهارت‌های ارتباط درمانی دانشجویان پرستاری می‌شود و می‌تواند ابزار نوآورانه‌ای برای آموزش مهارت‌های ارتباطی باشد.

واژه‌های کلیدی: متاورس؛ مهارت‌های ارتباطی؛ آموزش بالینی؛ شبیه‌سازی؛ پرستاری